

Prædiken til Juleaften

Luk. 2, 1-14

Nu kan vi lade julefreden sænke sig. Nu er vi her. Og det vi ikke nåede, det nåede vi bare ikke. Og fred være med det.

Der kan ikke købes flere gaver nu. Der kan ikke sendes flere julekort. Der kan ikke købes mere mad ind. Der er den rødkål, der er. Det er, som det er. Og fred være med det.

Det er det, det handler om her i julen. At vi skal lade freden sænke sig. Julefreden. Lade den komme til os. Så vi kan holde fred med hinanden. Med vores familie. Med vores ex. Fred med vores gamle forældre. Fred med vores børn. Og måske, frem for alt, holde fred med os selv. For nu er det jul.

Og vi er kommet her ind - i krybberummet - for at tilbede barnet og fejre, at himlens fred kom til jorden med dette barn. Jesusbarnet. Her skal vi ikke leve op til vores egne og andres krav. Her bliver vi ikke målt eller vejret eller testet. Vi skal ikke leve op til nogle certificerede standarder.

Vi kan komme her - som de fattige hyrder - uden gaver, uden overhovedet at komme med noget. Ikke engang tro. Som mange ellers tror er et adgangskrav. At have den rigtige tro. Men tro er ikke noget, vi har. Det er noget, vi kan være heldige, kommer til os. Vi skal ikke tros-præstere. Slet ikke præstere.

Vi kan være dem, vi er. Vi er alle lige meget værd. Det forkyndes os i dette rum. For her kommer det kærlighedsbudskab, som blev født julenat, os i møde søndag efter søndag: "Frygt ikke!" som englen sagde: "Jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren". Alle mennesker er noget værd. Også dem, der ikke kan give de store julegaver, som vi herinde kan, og ikke kan servere bugnende julemiddage og pynte huset op.

Det var fattige hyrder, som englens sang for. De var ikke engang værd at tælle med i kejser Augustus' folketælling! Og det er der selvfølgelig et budskab i.

Det lille barn i stalden indvarsler en ny tid, en ny måde at forstå sig selv på som menneske - en ny måde at leve i verden på, at leve med døden på, at se på hinanden på som mennesker, ja at forholde sig til Gud på - Gud, som blev menneske, som én af os, og er her midt i blandt os med sin kærligheds ånd. Denne historie er blevet så selvfølgelig for os, at vi kan blive helt blinde for dens epokegørende og frelsende budskab. Alle mennesker er noget værd. Ja, vi véd det godt. Det siger vi i hvert fald. Men kan alligevel godt

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

finde på at spørge os selv, om det nu også er sådan. Og når vi først begynder at spørge sådan, så er det, fordi vi har glemmt, hvorfor det er sådan. Det er ikke, fordi nogen har bestemt det. Tanken har rod i den grundfortælling, som vi fejrer jul på. Nemlig troen på den kærlighed, der gør os lige. Og vi mærker det, når vi er sammen i kirken, på tværs af generationer, på tværs af sociale og politiske og kulturelle skel – ja på trods af alt det, der skiller os: Her er vi alle lige. For kærligheden gør os lige.

Vi er alle mennesker, der længes efter kærlighed og fred – efter at kunne blive os selv – stå ved os selv, som dem vi nu er. Ingen kan tvinge tanken om lighed igennem. Jo, det er der masser af eksempler på, at nogen har prøvet på. Men det er kun sket ved vold og magt og ved at skabe frygt, og det har kun bragt ondt med sig. Af en eller anden forunderlig grund gør troen på kærligheden noget ved os.

Ikke fordi nogen siger, at det er sådan og skal være sådan. Når det sker, er det noget, som sker, uden at vi ved af det. Det sker bare. Jeg tror, det er Vorherre, der er på spil.

I juletiden mærker vi særligt, at kærligheden gør noget ved os. Åbner vores øjne for, hvor meget vi kan gøre for hinanden. Og vel også for, hvor godt vi har det. Her hos os. Vi mærker, at vi får lyst til at gøre noget for andre. Sætter tid af. Prioriterer dét, som vi har dårlig samvittighed over, at vi ikke får gjort i den travle hverdag. Og vi kan mærke, at det gør godt. For os alle sammen, for fællesskabet, for samhørigheden mellem os. Det at mærke, at der er nogen, der tænker på os,

og mærke at der er nogen, der betyder noget for os. Det er derfor, ensomheden gør så ondt i julen. Gid julen og freden kan vare ved, siger vi længselsfuldt - længere end til anden juledag, – eller til Helligtrekonger, hvor julefesten slutter i kirken.

Men tænk lige på, hvor mange gode historier den travle hverdag også er fyldt med. Måske glemmer vi det, fordi vi hele tiden har alle mulige højere mål for øje og altid er på vej et andet sted hen. Vi nedgør ofte den travle hverdag, som noget, der bare skal overstås – men tænk lige over, hvor godt det egentlig går.

Hvor meget kærlighed og tryghed, der er i alle de små ting, vi gør: når vi spiser morgenmad, børster tænder på vores børn, køber ind, vasker tøj, laver aftensmad. OK, det er det samme den ene dag efter den anden. Men tænk lige på, hvor meget tryghed sådan en hverdag giver. Tænk på, hvor trygge vi er her, hvor vi er. Hvor meget tillid, vi har til hinanden.

Vi kan gå på gaden uden frygt for at blive slået ned eller bestjålet. Vi overholder loven, ikke af frygt for konsekvenserne, men fordi – øh, selvfølgelig gør vi det! Vi betaler vores skat. Med større eller mindre glæde, men vi gør det. For det gør man da - her hos os. Kærlighedsbudskabet bor i os og har gjort det i århundreder. Det har gjort os til dem, vi er. Langsomt har det bygget os op – hver især og som et fællesskab. Ikke kærlighed forstået som følelser. Men forstået som det at vi tager os af hinanden og ikke kun sørger for os selv. For det gør vi. Tager os af hinanden. Fordi vi véd, at alle mennesker er noget værd. Kan vi miste den, troen på kær-

ligheden? Kan vi miste vores medmenneskelighed? Ja, selvfølgelig kan vi det. Det kan ske fra den ene dag til den anden. Alt det, som langsomt er bygget op i mellem os, kan forsvinde, for det er jo ikke en selvfølge. Troen på kærligheden er ikke en selvfølge. Den kommer af det, der høres – af de fortællinger, vi lader være vores grundfortællinger, som vi spejler os i og lader os inspirere af i vores liv med hinanden.

Troen kommer af det, der høres. Og hvis vi kun hører om, at det skal kunne betale sig, at du skal stræbe efter at sætte dig nye og højere mål, at du skal bestå den ene test efter den anden – så bliver vi hinandens konkurrenter. Og så tager vi os ikke af hinanden - frivilligt.

Troen på kærligheden skal holdes levende, opbygges, styrkes hele tiden. Julen kalder os herhen og giver os anledning til at være sammen her og høre englens sang. Gud, giv os øre for klang! Glædelig jul! Amen.

Eva Tøjner Götke
Thomas Kingos Kirke, Odense

Salmer:
94, 119, 104, 120